

Tábori telefon

Зуммер

Örökeltű vagyok, amíg élek,
S annak, ki világra se jött,
Különös telefon, ki e léttel
Kötöm össze a messzi jövőt.

Mint holt híradós, ki golyóval
Mellében a hóba bukott,
De halálra sebezve is óvja
Kincsét, a kopott telefont.

A hóra fagyott a kabátja,
Állára szorítva kezét
Fekszik, csecsemő a kiságyban,
Ily tiszta se volt soha még.

Ahol egykor a harc tüze égett,
Ahol egykor a hóba bukott,
Az a hang fanyarul ma az éter
Hullámaiban kavargó.

- Föld. Föld vagyok! -
Újra meg újra
Hivogatsz, hiradós-becsület.
Igazítod, a földbe lebújva,
Mint drótot, a zabgyökeret.

(AZ ARSZENYIJ TARKOVSZKIJ VERSEI című kötetből. Baka István fordítása.)

[← Előző oldal](#) [Következő oldal →](#)